

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมมีอยู่แล้วเป็นแต่กิเลสปิดบังไว้

สรุปทองคำ ดอลลาร์ เงินสด วันที่ ๖ วันกฐิน ทองคำได้ ๒๓ กิโล ๔๕ บาท ๑๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๔,๘๖๔ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๕,๐๑๔,๑๒๙ บาท รวมยอดทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง รวมยอดทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบได้ทองคำ ๔,๖๒๔ กิโลครึ่ง

วันนี้บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็จะได้ทอดกฐินตามที่ต่าง ๆ วันนี้ทั้งวัน เมื่อวานนี้อาจมีบ้างตอนบ่ายหลังจากทอดนี้เรียบร้อยแล้ว ไปทอดที่อื่นอาจมีบ้างไม่มากนัก แต่วันนี้ดูจะมีกันทั้งวัน พอทอดเสร็จแล้วก็กลับกรุงเทพกัน วันนี้จึงเป็นวันทอดกฐินล้วน ๆ เลยทั้งวัน วัดนั้นวัดนี้ ๆ ธรรมเนียมสายหลวงปู่มั่นมีอยู่ในที่ต่าง ๆ ซอกแซกซิกแซ็ก ทางภาคกลางเฉพาะอย่างยิ่งคือกรุงเทพของเรา ไปเที่ยวจงและทอดหมดเลยนะ ที่พวกนี้อ้าปาก มันเชื่อมั่นอ้าปาก ผู้ที่ไม่เชื่อบกบิณเรื่อย เอาบุญเอากุศลไปเรื่อย วันนี้จึงว่าจะทอดทั้งวัน

ที่พี่น้องทั้งหลายไปทอดกฐิน ๆ นี้สมบัติทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าจะไปไหนนะ จะไหลเข้ามาหาจุดใหญ่ของเราคือทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เพื่อเข้าสู่คลังหลวงกันทั้งนั้น ไม่ว่าวัดใด ๆ พอไปทอดเสร็จเรียบร้อยแล้วทางโน้นก็เก็บรวบรวมแล้วมา วัดต่าง ๆ ไหลเข้ามา ๆ รวมที่นี้แล้วเข้าคลังหลวงเป็นประจำ

วันนี้ก็จะไปวัดกุ้ว ให้เขาไปตลาดอยู่เวลานี้ ให้เขาเอาของที่จำเป็น ๆ เป็นอาหารเสริม อาหารที่เรากำหนดตายตัวไว้แล้วไม่บกพร่อง ส่วนเหล่านี้เป็นอาหารเสริมต่างหาก เป็นทั้งอาหารสั้นอาหารยาว คืออาหารสดอาหารแห้งไปนี่นะ รวม ๓ ชั่วโมงไปคราวที่แล้ว ๓ ชั่วโมงดูเหมือนกว่านิดหน่อยจำได้ ถ้าธรรมดาไม่ถึง ๓ ชั่วโมง หากว่าทางเรียบ ๆ ธรรมดาอีก ๒ ชั่วโมง ๔๕ นาที อยู่ในยานี่นะ ไปวันนั้น ๓ ชั่วโมงกว่า เพราะเป็นหน้าฝน วันนี้คงจะสะดวก เอรารถูเราไป ๒ คัน เอาของเต็มรถเลย สงสารพระเหล่านั้น เวลานี้มี ๔๓ องค์ เรียกว่าชีวิตอยู่กับวัดนี้ทั้งหมด

ก็องค์ก็ตามเรารับเลี้ยงมาได้ ๑๐ กว่าปีแล้วไม่เคยอ่อนตลาดเลย พอจวนสิ้นเดือนปั๊บออกปั๊ง ๆ เลย ตั้งแต่ประมาณวันที่ ๒๕-๒๖ ไปถึงวันสิ้นเดือนออกไปส่งยานี่ ๆ อย่างเราไปกรุงเทพคราวที่แล้ว ไปกรุงเทพวันที่ ๒๔ ก็เป็นช่วงที่จะไปส่งของ เขาก็จัดส่งทางนี้เลยไม่บกพร่อง ดูว่าไปวันที่ ๒๗ เขาจัดส่งทางนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่บกพร่องตามที่เราสั่งเรียบร้อยแล้ว ไปเป็นประจำ เราส่งสารท่านนะทั้ง ๆ ที่เรารู้ทางภาค

ปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องอาหารการกิน แต่ความสงสารมันก็มีของมัน ถ้าให้มากนักภาวนาไม่ดี นี่คือการก้าวเดินมาก่อนแล้ว

ถ้าวันไหนฉันอาหารตามนิยามว่าดี ๆ แล้ว วันนั้นดีที่สุดในเรื่องการนอนกับความซึ่เกียจซึ่คร้านเลิศเลอ แน่เป็นอย่างนั้นนะ ให้มันอด ๆ อดยาก ๆ ขาด ๆ แคลน ๆ การภาวนานี้แนว ๆ ร่างกายเบา จิตใจยิ่งเบา แม้ที่สุดร่างกายจะตายตะเกียกตะกายไปจะไม่ถึงหมู่บ้าน จิตมันไม่ได้เป็นนะ มันยิ่งคล่องตัว ถึงขนาดที่กิเลสเกิด เกิดเวลาเดินไปบิณฑบาต คาดเอาไว้ว่าวันพรุ่งนี้ไปจะพอถึง ไปเสียวันพรุ่งนี้ คือกำหนดเองเจ้าของ กะว่าวันไหนจะไปไม่รอดแล้วไปก่อนหน้านั้นเสีย นอกนั้นก็เสียบเลย ๆ ตลอดเวลาจะไปถึงได้กะได้ดวง วันจะไปมันจะไปถึงไหม

วันนั้นก็กะว่าจะพอถึง ที่ไหนได้ไปถึงกลางทาง ต้องนั่งกลางทาง ไปไม่รอด ทุกอย่างมันอ่อนลงหมดร่างกาย แต่จิตไม่เป็นอย่างนั้นนะ เราหาธรรมไม่ได้หาอาหารนี้ อาหารอดอยากขาดแคลนขนาดไหน หิวโหยขนาดไหน พอมาฉันเท่านั้นมันติดผิ่งขึ้นเลยกำลังได้ทันที แต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมนี้ โถ แทบเป็นแทบตาย มันไม่ได้ขึ้นง่าย ๆ นะ จึงเอาอันนี้เป็นน้ำหนักมากกว่า พอ นั่งอยู่สักเดี๋ยวนั้นเขาเรียกว่ากิเลสเกิด ขำศึกของความเพียร นี่เห็นไหม ขึ้นเป็นคำ ๆ ขึ้นมา เรียกว่ากิเลสเกิด กับธรรมเกิด จะเป็นวรรคเป็นตอน จะเป็นคำเหมือนเราพูดกัน แต่ขึ้นในจิตใจเป็นคำมาเลย นี่เห็นไหมท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นเห็นไหม ละบอก จะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นี่เรียกว่ากิเลสเกิด มันขวางทางเราไม่ให้เราก้าวเดิน

ถ้าเราเชื่ออันนี้ก็อ่อนเปียกละเอียด ก้าวตาย พอกิเลสเกิดทางนี้ก็ขึ้นรับกันปึงเลย แก้กัน แก่ตกทันทีเลย การกินนี้เรากินมาตั้งแต่วันเกิด นั่นฟังซินะ นี่ธรรมขึ้นนะ เราเคยกินมาแล้วตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นเห็นไหมละ ตัดผิ่งเลย เรียกว่าแก้ปัญหาคือ ละกิเลสกับธรรมมันเกิดแก้กัน ๆ ยิ่งละเอียดเท่าไรยิ่งละเอียด แก้กัน ๆ ตลอดไปเลย อย่างนั้นละเรื่องกิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจอันเดียวกัน ไม่ได้นอกเหนือจากนี้ จิตนี้เป็นภาชนะสำหรับรับไว้ทั้งธรรมทั้งกิเลส เพราะฉะนั้นเราเอียงไปทางกิเลสจึงเกิดทันที เอียงไปทางธรรมจะเกิดทันที คำว่าครีวาลัสมัยนั้น ก็เจ้าของครีวาลัสมัยเอง หลงตามกิเลส กิเลสก็ทันสมัย ธรรมในหัวใจก็ครีวาลัสมัยก้าวไม่ออก ถ้าเอื้อมทางธรรมบิ่บกิเลสก็เริ่มลัสมัยไป ธรรมติดเท่าไรกิเลสยิ่งลัสมัย ๆ ตีกันลงเรื่อย ๆ ในหัวใจดวงเดียวกันนี้ จนกระทั่งขาดสะบั้นไม่มีอะไรเหลือ ไม่มีอะไรมาคัดค้านต้านทาน ว่าเป็นขำศึกอย่างนั้นอย่างนี้ไม่เคยมี นี่ก็ชี้ชัดได้แล้ว มีกิเลสเท่านั้นเป็นขำศึกของใจ

เรื่องทุกข์ทั้งหลายเกิดขึ้นมากน้อย เกิดขึ้นจากกิเลสทั้งนั้น เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปแล้วไม่เห็นมีทุกข์อันใดมาเกิดในจิต ไม่มี มันก็ขึ้นวิญญูว่ากิเลสเท่านั้นเป็นภัยของสัตว์โลก ธรรมเป็นมหาคุณ จะว่าอะไรอะไรล้ำสมัยละ ถ้าว่าครีวาล้ำสมัยกิเลสมันก็พังไปแล้ว เอาอะไรมาครีวาล้ำสมัยมันตายแล้ว ธรรมจะว่าอะไรทันสมัยไม่ทันสมัยก็เลิศเลออยู่แล้ว ก็เป็นอย่างนั้น นี่ท่านเรียกว่าธรรมเกิดกิเลสเกิด ระหว่างการต่อสู้กับกิเลสนี้ ธรรมกับกิเลสต้องพัดกันตลอด ต่อสู้กันตลอด เกิดตลอด กิเลสเกิดตลอด ธรรมเกิดตลอด ตบต่อยเหมือนนักมวยต่อยกันนั่นเอง ยิ่งเข้าขั้นละเอียดเท่าไรกิเลสก็ยิ่งละเอียด ธรรมยิ่งละเอียด ยิ่งหมุนกันเร็ว ๆ

ถ้าถึงขั้นธรรมละเอียดแล้วกิเลสจะอ่อนโดยลำดับนะ ธรรมนี้จะตีฝั่งเรื่อยเลย พอโผล่ขึ้นมาจะตั้งเป็นปัญหาทางนี้ชัดแล้ว ชัดแล้ว นั้น เวลาธรรมมีอำนาจไม่ถึงขั้นตั้งเป็นปัญหาขึ้นมา พอแย้งขึ้นมาปั๊บชัดแล้ว ๆ ไม่ยังเป็นถ้อยเป็นความที่ว่ากิเลสเกิดได้ นะ เป็นอย่างนั้น การปฏิบัติธรรมเห็นในหัวใจเราจะไปถามใคร กิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจ อะไรอะไรล้ำสมัยก็คือเราผู้ที่จะหลงตามกิเลสหรือไม่หลงตามกิเลสเท่านั้น มันอยู่กับเรา เราจะไปตำหนิอะไรว่าหนักว่าเบาต่างกัน มันอยู่กับเรา ๆ ถ้าเราหมุนทางธรรมธรรมก็ก้าวเดินเรื่อย ๆ หมุนทางกิเลส กิเลสก็พาลากไปเรื่อย ๆ

อย่าไปหลงกับโลกตาบอดว่า ธรรมหมดเขตหมดสมัย ธรรมครีวาล้ำสมัย ตัวมันนั่นแหละตัวมันครีวาล้ำสมัยไม่ใช่ตัวใด แล้วมันจะประกาศสอนโลกให้เป็นแบบเดียวกันกับมัน แล้วก็แค่คนหูหนวกตาบอดเต็มโลกเต็มสงสาร จะไม่มีใครติบใครตีเอื่อมกับธรรมได้เลย เข้ายึดธรรมไม่ยึด กิเลสตีที่เดียวมือหักไปนูน มันลากไป นี่ละเวลากิเลสมีอำนาจมาก มันอยู่ในหัวใจเราดวงเดียว อย่าไปคิดว่ากิเลสอยู่ทางโน้นทางนี้ ดินฟ้าอากาศ ๓ โลกธาตุนี้ไม่มีที่อยู่ของกิเลสและธรรม มีอยู่ที่ใจแห่งเดียว เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ปฏิบัติต่อใจ นี่ละจะเป็นการเบิกกว้างปัญหา ชำระกิเลสก็ชำระที่ใจ แก้กิเลสทั้งหลายแก้ที่ใจ ธรรมเกิดขึ้นที่ใจ ๆ จนกระทั่งกิเลสมุดมอดไปหมด ธรรมจำหมดเลย นั่นอยู่ที่ใจ ไปหามาจากไหนละ

ธรรมมีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่ากิเลสปิดบังเอาไว้ไม่เห็น มีเท่าไรมันก็ไม่ให้เห็น เหมือนคนตาบอดมองดูอะไรก็ไม่เห็น คนตาดีมองไปไหนเห็นหมด ใจที่เจิดจ้าแล้วที่ไหนก็เห็นหมด ใจที่มีด้าด้วยกิเลสปิดบังไว้มันก็ไม่เห็นทั้งนั้น ดีไม่ดีขึ้นยังล่อไปอีก สิ่งที่มีมันล่อไปก็คือหลอกลวงไป เห็นไม่เห็นก็วาดภาพไปตาม ถ้ากิเลสหลอกลวงแล้ววาดภาพไปตาม จึงเรียกว่าหลงตามมัน ให้ขึ้นเวทีเสียก่อน อย่าขึ้นแบบเหาะ ๆ แหะ ๆ นะ เราอยากเห็นดำเห็นแดงกันระหว่างกิเลสกับธรรมในหัวใจแบบประจักษ์แล้ว ให้พืดความเพียรให้เข้าแน่นหนามั่นคง ทีนี้เราจะเห็นความเปิดจำของธรรม จะ

เปิดขึ้นเรื่อย ๆ กิเลสจะค่อยเบาลง ๆ พอธรรมะอ่อนกิเลสจะขึ้นทันที เพราะเป็นคู่ต่อสู้กัน

พี่น้องทั้งหลายอย่าไปหลงกลมัน ที่โน่นที่นี้จะมิบุญมีบาป ธรรมจะครีจะล้ำสมัย กิเลสจะครีจะล้ำสมัย อยู่ที่หัวใจเรา เราผู้ที่ย่อมจะเอื้อมไปทางไหนเป็นตัวของเราเอง ถ้าเราเอื้อมทางกิเลสก็จมไปวันยังค่ำ เอื้อมไปทางธรรมก็เจริญขึ้นทางธรรม ยากขนาดไหนปั้นได้ เหมือนเราหาเงินหาทอง หายากหาลำบาก ได้มากได้น้อยก็ได้นะถ้าหา หาอะไรมันก็ได้อันนั้น หาอรรถหาธรรมก็แบบเดียวกัน

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามในสมัยปัจจุบัน พ่อแม่ครูจารย์มันนี่นะ ถ้ามองค้ไหนพอ ๆ กันนะ เราก็ว่าเรารอดตายมา บทเวลาถามครูบาอาจารย์ ท่านก็รอดตายไปแบบหนึ่ง สุดท้ายก็เรียกว่ารอดตายไปคนละแบบ อุบายวิธีต่อสู้กิเลสจะต้องสู้คนละแบบละฉบับนะ นั่นละถ้าจิตเด็ดทางไหนมันก็ไปละ เวลามาคุยกันแล้วลืมนี่ไม่ลงนะ ไม่มีลืมนี่ ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ๆ เพราะพวกเรานี้พวกภูโถมันต้องหนัก ถ้าเป็นต่าน้ำก็อยู่ลึก น้ำมีแต่อยู่ลึก น้ำตื้นก็มี ขุดจ๊อก ๆ ลงไปไม่นานแล้วก็เจอมาแล้ว พวกที่บรรลุธรรมได้เร็วคือพวกต่าน้ำอยู่ตื้น ๆ พวกเราพวกต่าน้ำอยู่ลึก รับรองว่ามีแต่อยู่ลึก ต้องใช้ความพยายามเต็มที่ขุดจนถึงน้ำ มันจะไปไหนวะ แล้วมันก็ถึงจนได้นั้นแหละ

สมัยนี้เป็นระยะที่กิเลสหนาแน่นเข้าโดยลำดับลำดับ ธรรมะนี่นับวันอ่อนลง ๆ แทบจะไม่มีธรรม ก็มีเป็นเกาะนิดหน่อยอยู่ตอนชาวพุทธเรา มีธรรมอยู่บ้าง แล้วมีธรรมอยู่บ้างนี่ก็เป็นเกาะเป็นตอนเข้าไปอีกเป็นระยะ ๆ ผู้ที่ละเอียดแหลมคมมีน้อยมาก ถัดลงมา ๆ ผู้หนาแน่นมีมาก ทั้ง ๆ ที่มีธรรมอยู่แต่ยังหนาแน่นด้วยกิเลสอยู่ แต่ธรรมยังมีก็เรียกว่ามี แต่หนาแน่นอยู่มากกับกิเลส เป็นชั้น ๆ ลงไป คนคนเดียวก้าวเข้าไปชั้นหนาแน่น ออกชั้นเบาบางไปเรื่อย ๆ แล้วพุ่งได้ เนาะ ถ้าเราพยายาม ถ้าไม่พยายามก็ยิ่งจมลงไปมีเท่านั้น เรื่องอื่นไม่มี

เราเอาธรรมจากหัวใจมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะได้พึดกันอย่างเต็มเหนี่ยวแล้วจึงไม่มีสงสัย ใครจะพูดมาแ่งไหนบิ๊มันจะเข้าข่ายแห่งความรู้ความเห็นความเป็นของตัวเองทันที ๆ เพราะเราได้ผ่านมาพอแล้ว พูดตรงไหนบิ๊เข้าทันที ๆ ธรรมถ้าลงได้เกิดแล้วมันเบิกกว้างนะ ไม่เหมือนกิเลส กิเลสเกิดมากเท่าไรยิ่งตีบตันอันตู่ นั้งอยู่กับหมู่กับเพื่อนก็รื่นเริงบันเทิง พอคิดถึงเรื่องความเป็นความตาย คดีที่จะไปไปดีไปชั่ว โอ๊ย ตีบตันเป็นไฟขึ้นมาทันที นี่แสดงว่าบาปหนาอยู่มาก ถ้าเป็นอย่างนั้นให้รีบแก้ไข ถ้าคิดถึงเรื่องความเป็นความตายนี้ตีบตันอันตู่ ร้อนกร้อนใจเป็นพินเป็นไฟเหมือนหนึ่งว่าจะตายในเวลานั้น นี่แสดงว่ากิเลสยังหนามาก ให้พยายามพึดตัว เมื่อมัน

เป็นอย่างนี้ให้รับแก้ไข สร้างคุณงามความดีอบรมจิตใจให้มากเข้า ทีนี้พูดถึงเรื่องความตาย อาจจะไม่ค่อยกลัว ต่อไปความตายเลยเป็นอารมณ์ของใจ เป็นเครื่องปลุกใจเรื่อยไม่ให้นอนใจ ให้ตื่นตัวอยู่เสมอ ทีนี้ก็เบิกกว้าง ๆ

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนมรณัสสติ ระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์มันจะไม่ลืมตัวคนเรา จะได้มีป่าช้าเหมือนโลกทั่วไป เมื่อเป็นอย่างนั้นเราก็มองขวายทางดีซี เมื่อมรณัสสติ คือความตายเตือนเรา

เวลากิเลสหนาปัญญาหายาบจริง ๆ มันไม่อยากจะระลึกถึงความตายนะ ระลึกถึงแต่ความเพลิดความเพลิน ซึ่งเป็นเครื่องล่อลวงของกิเลสให้เพลิดเพลินไปตามมันเพลิดเพลินเพื่อจะจม เวลาคิดถึงความตายร้อนเป็นฟินเป็นไฟ นี่แสดงว่ากิเลสยังหนาให้รับแก้ไขนะ มันจะรู้ในตัวของเราเอง พอเราพยายามฝึกหัดตัดแปลงหนักเข้า ๆ เรื่องความเป็นความตายนี่เบาลง ๆ ยิ่งเป็นคติเครื่องเตือนใจ ระลึกถึงความตายเท่าไรมันยิ่งแรงของมัน นั่น มันต่างกันนะมันไม่ได้เดือดร้อน มีแต่จะเร่งความดีเข้าไป ๆ หนักเข้าไปความตายเป็นอารมณ์ แล้วสุดท้ายอดจริง ๆ แล้วก็แค่พ้นกับตาย ไม่ตายให้พ้น สุดท้ายเลยลืมความตายไป ที่จะพ้นให้พ้นอย่างเดียว ๆ นั่นเห็นไหมละ นี่ละอำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้น

พูดถึงเรื่องความตายยิ่งกล้าหาญชาญชัยเข้าไป ที่จะได้พิทอย่างหนัก ๆ เข้าไปให้มันอ่อนแอให้ได้เดือดร้อนเหมือนแต่ก่อน ไม่ได้เดือดร้อนนะ ใจดวงนี้แหละเมื่อมีธรรมเข้าเป็นเครื่องศาสตราอาวุธต้านทานกันแล้ว สู้กันได้สบาย ๆ คนที่เคยกลัวความตายมาก ๆ นั่นแหละ แล้วกลับกล้าต่อความตายได้สบาย ๆ เพราะธรรมเป็นเครื่องต้านทานไว้ได้ ๆ จนกระทั่งต้านทานไว้อย่างแม่นยำ ไม่มีคำว่าความเป็นความตาย เช่นพระอรหันต์ท่าน ความตายกับความเป็นอยู่ท่านมีน้ำหนักเท่ากัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากันเลย ถ้าเป็นหลักธรรมชาติแล้วนะ แต่เมื่อคิดถึงประโยชน์ทางโลกทางสงสารท่านก็เอียงไปทางประโยชน์แก่โลก ความเป็นอยู่จึงมีน้ำหนักมากกว่าความตาย คือความเป็นอยู่เพื่อประโยชน์ให้โลก ถ้าตายไปเสียระยะนี้ก็จะไม่ได้ทำประโยชน์ให้โลก ก็มีเท่านั้น มีชีวิตอยู่เท่าไรก็ทำประโยชน์ให้โลกได้มากน้อยเพียงนั้น ท่านจึงมีน้ำหนักไปทางความเป็นอยู่ ถ้าธรรมตาแล้วตายเมื่อไรท่านไม่สงสัย เท่ากันหมด เป็นคติธรรมชาติธรรมดาด้วยกัน ท่านไม่หลง

ให้พากันพิทเนื้อพิทตัวนะ คนไทยเรากับชาติไทยเราเวลานี้เหลวไหลมากที่สุดเดียว เอาธรรมเข้าจับ จับนี้จับเพื่อจะรื้อจะฟื้นขึ้นมา ไม่ได้จับเพื่อจะถูกเหยียดหยามเหยียบย่ำทำลายกัน ตำนานตีเตียนตรงไหน ๆ ให้รู้นั่นบกร่อง เหมือนกับนักมวยเขาฝึกซ้อมกัน นักมวยเขามาเล่าให้ฟัง เราถึงได้เอามาพูดนี้ เวลาฝึกซ้อมกับครูนี้ ต่อย

กันไป ๆ ครูเขาจะเตือน ครูเตือนลูกศิษย์ผู้ฝึกซ้อมกับครู พอต่อเข้าไป ๆ อย่าเปิดตรงนั้น ครูนะบอกเอง อย่าเปิดตรงนั้น คือมองเห็นแล้วมันบกร่องตรงนั้น แต่ครูไม่ต้องบอกไว้เฉย ๆ ลึกเดี๋ยวก็น่าจะเปิด อย่าเปิดตรงนั้น เข้าใจไหม ที่แรกก็บอก อย่าเปิดตรงนั้น ๆ คือมันบกร่องตรงไหนครูจะเตือน ต่อยกันไปเตือนไป ยังไม่ต้อง เตือนเฉย ๆ ว่าจุดนี้บกร่อง ถ้าจะต่อยก็ต่อยได้แล้ว ความหมายว่าฉัน ครั้นต่อยกันไปบอกว่าอย่าเปิดตรงนั้น อย่าเปิดตรงนั้นเรื่อย พอหลายครั้งเข้าไปก็บ๊วเข้าไป อย่าเปิดตรงนั้น ดีแล้ว นั่นเห็นไหมละ พอบ๊วเข้าไปก็ถูกแล้ว ก็มันช่องว่างอยู่แล้วนั่น นี่แหละครูเตือนอย่างนั้น เตือนลูกศิษย์ที่ฝึกซ้อมมวยกับครู

อันนี้ครูบาอาจารย์ฝึกซ้อมลูกศิษย์ก็เหมือนกัน บกร่องตรงไหนก็บอก อย่าเปิดตรงนั้น ๆ แล้วก็ให้พยายามแก้ไขตนเองไป มันจะค่อยดีขึ้น ๆ ถ้าไม่มีครูมีอาจารย์ไปไม่ได้นะ มีครูมีอาจารย์แนะนำสั่งสอนมันถึงไปได้ แล้วก็กำลังใจดูดีด้วยนะ ยิ่งครูบาอาจารย์ที่สอนอย่างแม่นยำ ๆ แล้วจิตใจมันดูดีที่เดียวนะ อย่างพ่อแม่ครูอาจารย์มันนี่ แหม โอ้ย พุดไม่ได้แหละ มันดูเดาจริง ๆ ท่านพุดอะไรนี้หูจ่อตลอดเวลาเลย นี่ความสนใจ ความลงใจทุกอย่าง มันจ่อ ท่านพุดแยบออกมาตรงไหนจับปุ๊บ ๆ นี่แหละครูบาอาจารย์ที่แม่นยำ พุดอะไรออกมาเป็นคติทั้งนั้น

แบบสู้มั่วสู้มั่วทำไม่ว่าท่านว่าเรา ครูบาอาจารย์ก็สู้มั่วสู้มั่ว หลูกศิษย์ลูกหาที่สู้มั่ว สู้มั่วหก ที่นี้ไม่ทราบว่ามีใครสอนใคร จะลงกันได้ยังไง มันพอดีกัน ถ้าว่าอาจารย์ก็สู้มั่ว สู้มั่ว สอนแบบสู้มั่วสู้มั่ว ถ้าเป็นลูกศิษย์ก็สู้มั่วสู้มั่ว หลูกศิษย์มันหนากว่าครู เลย หลูกศิษย์เก่งกว่าครูไปอีก แล้วที่นี้จะสอนใครให้ลง มันไม่ลง เข้าใจไหม ถ้าครูบาอาจารย์แม่นยำปั๊บ เช่นอย่างครูเขาสอนลูกศิษย์เขานักมวย อย่าเปิดตรงนั้น พอบอกสองครั้ง มันยังเปิดอยู่ ก็บ๊วเข้าไป อย่าเปิดตรงนั้น ดีแล้วนั่น ที่บอกว่าอย่าเปิดตรงนั้น คือว่างแล้วนั่น ถ้าเป็นคู่ต่อสู้เขาก็ใส่แล้ว แต่ครูไม่ใส่ พอหลายหนก็รำคาญ จึงบ๊วเข้าไป อย่าเปิดตรงนั้น มันรำคาญ

นี่ก็จำให้ดี ท่านตำหนิตรงไหนให้แก้ไขนะ ธรรมเป็นของแม่นยำที่เดียว ตำหนิตรงไหนเป็นผิดจริง ๆ ให้แก้ทันที ๆ พยายามนะ วันนี้ก็เอาแค่นี้แหละ ไม่ได้พุดอะไรมาก มีแต่เตือนพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันตั้งอกตั้งใจนับแต่นี้ต่อไป พวกเราจะเริ่มขึ้นละชาติไทยของเราขึ้นคราวนี้แหละ หลวงตาบวี้ยงนำหน้าอยู่ ยังแข็งแกร่งภายในจิตใจด้วยความเมตตา แต่เรื่องร่างกายก็ดังที่เห็นนี่แหละ อย่างเมื่อคืนวานนี้ ฟังซิ เราก็ดูไม่เคยเป็นนะ ตามธรรมดาไม่เคยเป็นก็บอกไม่เคยเป็น เมื่อคืนวานนี้มันเปลี่ยเอาเสียจนจะหายใจไม่มีลมนะ จะลงไปเดินจงกรมก็เดินไม่ได้ ทุ้มครั้ง เดินโซซัดโซเซไปตามนั้น จะไปเดินจงกรมก็ไปไม่ไหวแล้ว จะทำไ

ปั๊บปั๊บขึ้นกุญแจเข้าห้องเลย ทุ่มครึ่งนะไฟก็เปิดเอาไว้ข้างนอก ไฟตะเกียง เพราะเราเคยเดินจงกรมกลางคืน ไฟก็เปิดไว้ นั่น เข้าห้องเลยตั้งแต่ทุ่มครึ่ง จนกระทั่งสว่างถึงได้ลุกออกมา ไม่เคยมีนะเรา เมื่อก่อนนี่เป็นเสียแล้ว เห็นไหมล่ะ คือมันหมดกำลังทุกอย่างทุกอย่าง จะก้าวเดินไปไหนก็ไม่ไหว ๆ มีแต่นอนแน่วอยู่บนหมอน ให้หลับมันไม่ค่อยหลับแหละ หลับนิด ๆ หน่อย ๆ พอเคลิ้มไป ๆ เท่านั้น แต่มันเหนื่อย มันไม่อยากจะไปไหนก็ไม่ไป จนกระทั่งเมื่อเช้า คือเข้าห้องนอนตั้งแต่ทุ่มครึ่งเมื่อคืนวานนี้ จนกระทั่งสว่าง ไม่ลุกเลยนะนอนแน่วอยู่นั่นเลย จะลงไปเดินจงกรมก็ไม่ได้อะไรก็ไม่ได้เพ็ญ เมื่อคืนนี้พอค่อยยังชั่วบ้าง เมื่อคืนนี้ได้เดินจงกรมบ้างพอประมาณ ลงจากนี้ไปก็เข้าทางจงกรมได้ เดินค่อยสะดวก เมื่อเช้านี้รู้สึกว่ายแข็งแรง พอเข้าปั๊บมา ออกจากนี้แล้วก็ไปดูที่นั่นที่นี้ เสร็จมาก็เข้าทางจงกรมเมื่อเช้านี้ พอสว่างออกไปดูที่นั่นที่นี้ แล้วเข้ามาทางจงกรม แข็งแรงพอสมควรอยู่เมื่อเช้านี้

นี่แหละธาตุขันธ์ มันเป็นอย่างนี้แหละ ที่เจ้าของตะเกียกตะกายนี้ก็ถือเอาธาตุขันธ์เป็นประมาณ ถ้าหากว่าธาตุขันธ์เป็นไปไม่ได้แล้ว มันก็หยุดนะ การช่วยชาติบ้านเมืองก็ต้องเอาธาตุขันธ์เป็นเครื่องมือช่วย เช่น สอนเวลานี้ก็เอาธาตุขันธ์สอน ถ้าธาตุขันธ์หมดสภาพแล้ว หมดทาง ให้พากันตั้งอกตั้งใจช่วยชาติบ้านเมืองของเราทุกคน ๆ อย่าเฉื่อยอย่าชานะ ให้พยายามทุกคน ๆ

คราวนี้เป็นคราวที่เราจะหาสมบัติเข้าสู่คลังหลวง เพื่อเป็นความสว่างและแน่นหนามั่นคงต่อชาติของเรา ขออย่าพากันนอนใจ มีมากมีน้อย เอ้า ขวนขวายทุกคน ๆ เวลานี้เป็นกาลอันเหมาะสม ทางบ้านเมืองก็เหมาะสมแล้ว ทางศาสนาก็เราเป็นผู้นำเอง เหมาะสม ๆ ท่านทั้งหลายก็เห็นเอง เวลานี้พร้อมแล้ว ให้ทุกคนพร้อมกันนะ ให้ต่างคนต่างตัดดวง เพิ่มเรื่อย ๆ ตั้งแต่มอบทองคำเข้าคลังหลวงมาแล้ว คราวนี้รู้สึกว่าทองคำและดอลลาร์เด่นขึ้น ๆ อย่างเมื่อวานนี้ได้ทองคำตั้ง ๒๓ กิโล เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดอลลาร์ก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ให้ต่างคนต่างหนุน ๆ ฟังเสียงหัวหน้านะ ถ้างศาสนาเอาขึ้นไม่ได้แล้วจะหมดหวังนะพวกเรา เท่านั้นแหละนะ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd